

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 41.

Götheborgske

S p i o n e n .

O nimis optato faeclorum tempore Nati
Heroës salvete, Deûm Genus.

CATULLUS.

Tisdagen, den 14 October 1766.

Underdånige Tankar

wid

Deras Kongelige

Höggheters

Högsthugneliga Ankomst

til Gøtheborg,

i dag.

När Oden första lusten fick,
 At bo på Sewebergets högder,
 Och Gylfe war med gästen nögder,
 Som tablrif ifrån Asgård gick;
 Då blef en Yngwe Swears ära,
 Och Skold fick Danmark på sin lott:
 Jag tror at Gubben fan för godt,
 At hafwa kära Barn så nära.

Och sen han våra själlar kände,
 War wäl hans sak at bojor smida,
 I hwilka Rom nu skulle lida
 Det straff, som Asars flygt förtjänt;
 Men männ ej denne store Oden
 Och såg en Rymt utaf den tid,
 Då Skold och Yngwe kännas wid
 En Slägt, som är så när i blodet?

Nu tyks han nått sit ändamål,
 Då **Gustaf**, född af Yngwe Eitten,
 Bewisar sig ha största rätten,
 At ifrån Skold få sin Gemål.
 Nog har man förr sedt Dansk Prinsessa
 Med Svensk Konung på vår Thron;
 Men krig har mest förstört den ron,
 At uti lugn få lyda Dessa.

Gläds Sannanskog, nu ät din Lott,
 Som ofelbart är utan like!
 Är **Gustaf** född i Swea Rike;
 Se får nu Götha se sin Drott.
 Ach, om vår Store **Gustaf** weste
 Hur Han om våra hjertan rår,
 Hur ömt wi kalle Honom vår!
 Jag tror Han til hwar foja reste.

At nämna **Gustaf** och Hans Stam,
 Ur guldne tiden återkalla;
 Ja hellska barnen kunna lalla
 Det angenäma **Gustaf** fram.
 Hur fågnas då ej trogne Göther,
 När **Gustaf** går från **Adolphs** Thron,
 Och uti Egen Hög Person
 Sit folk med sträcka armar möter.

Vi tyckas se det Majestät,
 Som kring den gamle **Gustaf** sväfska:
 Det mod för hvilket jorden bäfska
 Inunder **Gustaf** **Adolphs** sjät:
 Den eld, som i **Carl** **Gustaf** brände
 Då han til sina segrar gått:
 At tyckas vi ha återfätt
 I **Gustaf**, desse Hjeltars Frände.

Wi med förundran ofta hört
 Vår **Gustafs** makalösa dygder;
 Men ryktet har til våra bygder,
 Likväl ej hela saken fördt.

Den minsta förmån **Gustaf** äger,
 Är den, at vara födder Prins;
 Den lyckan helt oskyldigt wins;
 Hans dygd all lycka öfverväger.

Kan hjertat då väl önska mer,
 än det, at **Gustaf** vil och wisa
 En Doter af en Stor **Lovisa**,
 Då första gången Han och ser?
 Det war ej nog uti Hans tycke,
 At ensam våra offer ta;
 En wärdig **Wän** skal hälften ha,
 Och blifwa **Swenska** Thronens Smycke.

Sophia

Sophia, Danskars Sognasten!

Det torde kosta på Dit Hjerta,
 At med Din bortgång Dina smärta;
 Man wet Du älskar hwar och en;
 Men om i våra bröst Du säge,
 Och våra hjertan däruti;
 Du skulle säkert warse bli,
 At Du uti hwart enda låge.

Sått foten nögd på Manhems strand;
 Där är Du strar på egen botten.
 Wid första mötet ser Du Drottten,
 Som råcker Dig en trogen Hand.
 Wi känne Gustafs öma Sinne;
 Uti Hans armar blir Du nögd.
 Det blir vår ära och vår frögd,
 At resa Er odöbligt minne.

Välkomne hit til Gøtheborg,
 I Høge Twa, I Nordens Prydnad!
 Små barn de tala om sin lydnad,
 At echo hörs på våra torg;
 Hwad mån då andre äldrar tänka,
 Som förr än denna nåden händt,
 Ha länge Edra dygder fänt?
 Jo desse sig i glädje sänka.

Ser nådigt våre lekar an,
 Er ära funna de ej öfa;
 Men hjertat ber oss likväl söka,
 At såleds muntra up hvaran.
 Gif, milde Gud, om Dig behagar,
 At Dessa Täckta Nordens Bloß
 Må länge få bestråla oss,
 Då ha wi lugn, och gylbne dagar.

Bengt Sbrwall.

